

De Iustitia Et Iure ceterisq[ue] Virtutibus Cardinalibus

Lessius, Leonardus

Antverpiæ, 1632

4 Quando sacrilegium cendum sit esse peccatum mortiferum, quando
veniale.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72459](#)

DVBITATIO IV.

*Quando sacrilegium censendum sit esse
peccatum mortiferum, quando
veniale.*

Respondeo, Mortiferum esse, Primo, Quando procedit ex contemptu rei sacrae; vel cul-
Quale pec-
catum. tus ad quem refertur: talia sunt sacrilegia haereticorum, cum vasa sacra, Sacraenta, altaria, templa, imagines Sanctorum, reliquias & similia violent, profanant, proterunt, vastant: cum Sacerdotes, Religiosos, vel alios viros Ecclesiasticos, quia tales sunt, malè tractat, contumeliis afficiunt, &c. tunc enim ipsum sacrilegium, seu violatio sanctitatis rei directe est intenta. Secundo, Quando fit aliquid voluntarie in materia gravi, quod peculiarem repugnantiam habet cum rei sanctitate; vt si habens votum castitatis fornictetur, si actus matrimonij fiat in loco sacro, eti occulte, extra casum necessitatis, &c. si longum opus seruile die festo.

Secundis si materia sit parua; vt si opus sit breve, vel si non habeat repugnantiam peculiarem cum sanctitate rei, sed solum generali. quo modo omnia peccata repugnant sanctitati loci & temporis, & personae; vt si quis loco sacro, vel die sacro detrahatur proximo, se inebriet, malum alteri impetratur, contractum iniquum faciat, &c. tunc enim malitia sacrilegij per se non est nisi venialis, etiam si peccatum, cui coniungitur, per se mortiferum sit. Tertio, Quando ex ignorantia vel negligencia crassa sit aliqua notabilis iniuria rei sacrae; vt si quis malè baptizet, consecret, absoluat; si in irregularitate vel censura ordinetur vel ordinet; si in peccato mortali vel excommunicatione Sacramentum administret, vel accipiat, & alia huiusmodi. Si autem ignorantia vel inadvertentia, ex qua procedit opus, sit leuis, erit solum veniale: si inculpata, nullum.

Pro poenis sacrilegorum vide multa 17.q.4.
Solum Notandum est hoc loco, non omnes sacrilegos incurere poenam excommunicationis latet sententia ipso facto, sed quoddam tantum. Primo, Percussores Clericorum; cap.27. Si quis suadente. 17.q.4. Secundo, Incendiarios, qui Ecclesiastis vel alia loca sacra incendunt & vastant; cap. Tua nos. 19. de sententia excommunicationis; estque communis sententia Canonistarum. Verum iste Canon hoc non efficaciter probat, vt ostendit Caietanus v. Excommunicatio, cap. 22. & Nauarrius cap. 27.n. 94. solum enim dicitur, etiam incendiarios, ex quo sunt per Ecclesie sententiam publicati, pro absolutionis beneficio ad Sedem Apostolicam mittendos: vnde Glossa dicit primum excommunicatos per Episcopum, iuxta hunc Canonem, & tunc publicandos. nullus autem alias Canon est, per quem ipso facto excommunicentur, vt docent Caietanus & Nauar. suprad. Itaque nisi consuetudine a Pratalis approbata (qua ex communione sententia Doctorum orta esse potuit) excommunicati sint, videri possint non esse ipso facto excommunicati. Suares noster & quidam alii dicunt, illos esse excommunicatos per cap. Conquesti. 22. de sententia excomm. vbi excommunicantur qui effringunt & spoliant Ecclesiastis: qui enim incendunt, possunt dici illas effingere, cum

omnino destruant; & spoliare, quia hoc nomine quamvis damnificatio rebus Ecclesia illata continetur; vt si quis frangat, vel laceret, vel comburat imagines, vestes sacras, &c. non minus spoliat quam qui haec secum aportat. Haec sententia mihi probatur; cum enim hic Canon editus sit in Ecclesiastice fauorem, verba amplè sunt interpretanda, quantum orationis proprietas patitur.

Tertio, Qui effringunt & sumul spoliant Ecclesiam vel alium locum piuum; d. cap. Conquesti. 22. de sententia excommunicationis. Vbi nota, alterum non sufficere, sed utrumque debere coniungi, effractionem & spoliationem; vt Caietanus cap. 21. v. Excommunicatio, & Nauar. num. 94. docent.

Quarto, Qui gabellas, collectas, & similia imponunt Clericis, vel imposita exigunt, vel exiguntur absumpti Summi Pontificis concessi, de quo & aliis quibusdam contra libertatem Ecclesiasticam, vide Bullam Cœnæ Domini. vide etiam Concilium Trident. fessi. 22. cap. 11. de inuasoribus bonorum & Iurium Ecclesiasticorum, & locorum piorum.

DVBITATIO V.

*Quid sit blasphemia, quotplex, &
quam graue peccatum?*

Blaſphemia generatim significat omne contumeliam & maledictum in aliquem, praesertim alicuius dignitatis & excellentiae, vt ex Auctotoribus profanis constat, & ex Apôstolo 1. ad Corinthi. 4. Blaſphemamus & obscramus. & ad Titum 3. Ad monem illos neminem blaſphemare: hoc est maledicere, conuictari, vt Hieronymus ibidem docet. Tamen ex vnu Patrum & Theologori ordinari accepit pro contumelia in Deum, qui est summa excellentia & dignitatis: nimis cum aliquid dicitur, quo eius honori derogatur. Vnde D. Augustinus lib. de Moribus Manichæorum cap. 11. Est autem blaſphemia, cum aliqua mala dicuntur de bonis. Itaque iam vulgo blaſphemia non accipitor, nisi mala verba de Deo dicere. De hominibus namq; dubitari potest: Deus vero sine coruera sua bonus est. Quod igitur in homines est contumelia, hoc in Deum est blaſphemia. Nauar. cap. 12. num. 81. sic definit: Blaſphemare est tacite vel expresse verbo vel **Quid sit.** scripto contraria Deum vel Sanctos eius aliquid contumeliosum dicere. Sed qua pars tendit in Sanctos, non tam videtur esse blaſphemia, qua Deum impetrat, & religioni opponitur; quam peccatum contra honorem Sanctorum, oppositum dulie. Verum tamen est quod Nauarrius dicit. Nam contumelia Sanctorum in Deum redundat; & haec ratio habet rationem blaſphemie, non autem quantum sit & terminatur in Sanctos. Formaliter itaque definit potest: Blaſphemia est iniuriosa in Deum locutio, sive: Est locutio in Deum contumeliosa; sive: Est contumelia in Deum verbo irrogata. Contumelia generatim dicitur omnis in honoratio, seu omne signum vel factum, quo honori alterius derogatur. Directe enim opponitur honori. Nam etsi potissimum fiat verbis, que significandi principatum obtinent; saepè tamen sit aliis signis, vt ex vnu probatorum Auctotorum constat; & docet D. Thomas q. 71. art. 1. Alia enim est contumelia

K K K 5 ver-